

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Драматична борба...

(40)

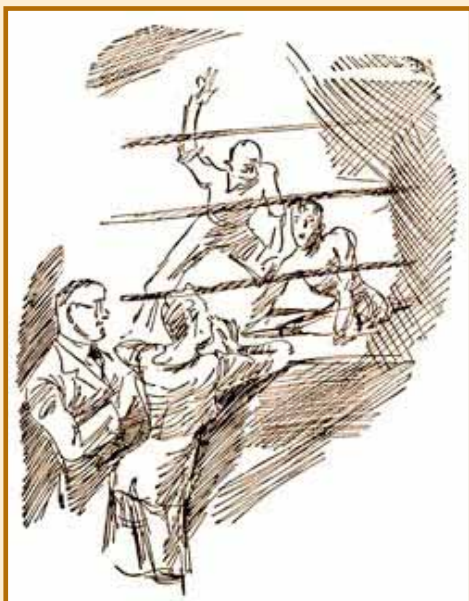
Један човек нагнуо се над опруженим телом и бројао лагано дижући и спуштајући руку. А Ани је кроз сузе викала:

– Мишеле, Мишеле, ту сам, твоја Ани!..

Опружене руке згрчиле су се, стегле у песнице. Жиле су набрекле на мишицама, тело се мало покренуло. Милош је подигао главу, ослонио се шакама о под и пијаним погледом гледао у њу. Видео је само густу белу маглу. Глава га је болела као да га је неко тешким тегом ударио по темену. У ушима му је зујало, праскало, звонило. Затресао је главом што је јаче могао. Још једанпут, опет, већ по трећи пут...

Магла испред његових поспаних очију постајала је све провиднија, све тања. Већ је назирао нечије лице. Опружене руке савиле су се у лактовима и одупирале о под. Успео је невероватном снагом да се мало усправи. Сада је седео на рингу, с једном ногом савијеном, одупирући се о леву руку, док је десном трљао уморне очи и знојаво чело.

– четири !.. пет !..

Јасно је чуо звонак глас судије и бројеве које су његове усне изговарале више његовог уха. Осетио је жељу да устане, али је остао непомичан. Удови га нису слушали. Чинило му се да му тешки тегови висе о бедрима, изгледало му је као да нема више ногу, као да руке не припадају више његовом телу!

Стресао се као додирнут струјом и широм је отворио очи. Љупко лице девојке, коју је волео изнад свега, смешило се кроз сузе на њега. Једва је вирило изнад пода од ринга, зајапурено, влажно од суза, које су као росе клизиле испод дугих, дивних трепавица:

...шест!

Затворио је очи јер, је мислио да сања.

Али га познати глас, мелодичан, молећив, али продиран, пун љубави и стрепње, прекинуо из дремежа.

– Љубљени, устани... Ја сам ту, твоја Ани!..

А над његовом главом свирепо су јечали бројеви:

– седам !.. осам !..

Напрегнуо је сву снагу, стиснуо зубе од бола који му је причињавао сваки покрет, ухватио се рукама за конопце и надчовечанским напором подигао се на ноге.

... девет !..

Кроз тутњаву масе пиштави глас његовог тренера допре му до ушију.

– Пустите конопце! Пустите конопце!

Махиално је послушао и спустио руке. У прави час, јер се судијина рука већ уздигла да одброји одлучујућих десет секунди. Али се задржала у ваздуху када је судија видео Милоша како стоји погрбљен, унезверен, исцрпљен, без одбране и беспомоћан, али стоји. Да се није одвојио од конопаца меч би био завршен, јер се држање за конопце сматра као да лежи на поду.

Судија је дао знак. Џое Ноксу да може да продужи борбу и Црнац је јурнуо као бесан пантер на своју жртву.

Инстинктивно Милош се повио напред и угледавши пред собом црно тело свога противника закачио се за њега, приљубио се сасвим уз Џое Нокса, који је грчевито покушавао да га се ослободи. Најзад је успео и снажним покретом руке одбацио је Милоша тако јако да се овај затетурао ка конопцима, ухватио се за њих и држао беспомоћно, с главом спуштеном на груди. Није се мицао и судија је због тога покретом руке задржао Црнаца и пришао Милошу. Почео је опет да броји.

Милош је тражио погледом љупко лице. Крупне зелене очи повратиле су му снагу својим светлим погледом пуним љубави и оданости, освежавале га, отклањале умор из његових ознојених мишица, дрхтавих од напора.

... четири, ...пет !..

Нека га нек броји. Сваки секунд значио је за њега велику добит, доносио му је нову животну снагу, уливао му је елан, изазивао у његовим грудима самопоуздање и веру да све још није пропало.

... седам, осам!..

Ноге му још клецају, али глава му је већ потпуно бистра, види све јасно око себе, усправља се лагано и припрема на одбрану. Криза је прошла. Милош је опет свој господар.

Бам!

То је гонг. У прави час. Милош се сручио на столицу и забацио главу. Ох, како пријају ови ледени млазеви воде! Вешти прсти клизе по његовом телу. Хладан ваздух милује га по лицу и влажним прсима и он удише похлепно свежи зрак широм отворених уста. А онда се опет сетио Ане. Потражио је погледом. Она је стајала поред Гастона и пружала је к њему и своју малу, нежну ручицу.

– Мишеле, – шапутале су њене усне, – ако победиш ја сам твоја!

Његово лице озарило се од радости. Мало је требало да прескочи конопце и стегне је у своје наручје. Његово срце куцало је немирно, жустро, препуно љубавног жара.

А она га је гледала смешећи се својим ведрим зеленим очима, већ смирена, спокојна, уверена да ће му припасти у сваком случају, без обзира да ли ће победити или ће га онесвешћеног изнети са ринга.

Бам!

Црнац је долетео брзином као да је избачен из топа! Није хтео да пропусти ниједан делић секунде. Није смео да дозволи да се противник опорави, да дође потпуно себи.

Али његове песнице погађају само ваздух. Он се заноси и тетурајући осећа како се нешто тешко и јако као гром зарило у његов стомак, неколико сантиметара изнад гаћица, светлуцавих и глатких, направљених од сатена, дречеће плаве боје.

Тако удара свеж и одморан противник, а не боксер који је био нокаутирн! Тај Мишел Крише жилав је као мачка и ђаволски је опасан, снажан као бик!

(Свршетак у идућем броју)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Dramatična borba...

(40)

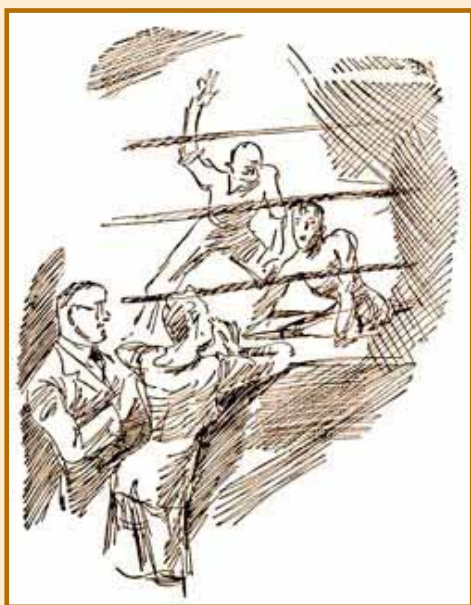
Jedan čovek nagnuo se nad opruženim telom i brojao lagano dižući i spuštajući ruku. A Ani je kroz suze vikala:

– Mišele, Mišele, tu sam, tvoja Ani!..

Opružene ruke zgrčile su se, stegle u pesnice. Žile su nabrekle na mišicama, telo se malo pokrenulo. Miloš je podigao glavu, oslonio se šakama o pod i pijanim pogledom gledao u nju. Video je samo gustu belu maglu. Glava ga je bolela kao da ga je neko teškim tegom udario po temenu. U ušima mu je zujalo, praskalo, zvonilo. Zatresao je glavom što je jače mogao. Još jedanput, opet, već po treći put...

Magla ispred njegovih pospanih očiju postajala je sve providnija, sve tanja. Već je nazirao nečije lice. Opružene ruke savile su se u laktovima i odupirale o pod. Uspeo je neverovatnom snagom da se malo uspravi. Sada je sedeo na ringu, s jednom nogom savijenom, odupirući se o levu ruku, dok je desnom trljao umorne oči i znojavo čelo.

– četiri !.. pet !..

Jasno je čuo zvonak glas sudije i brojeve koje su njegove usne izgovarale više njegovog uha. Osetio je želju da ustane, ali je ostao nepomičan. Udovi ga nisu slušali. Činilo mu se da mu teški tegovi vise o bedrima, izgledalo mu je kao da nema više nogu, kao da ruke ne pripadaju više njegovom telu!

Stresao se kao dodirnut strujom i širom je otvorio oči. Ljupko lice devojke, koju je voleo iznad svega, smešilo se kroz suze na njega. Jedva je virilo iznad poda od ringa, zajapureno, vlažno od suza, koje su kao rose klizile ispod dugih, divnih trepavica:

...šest!

Zatvorio je oči jer, je mislio da sanja. Ali ga poznati glas, melodičan, molećiv, ali prodiran, pun ljubavi i strepnje, prekinuo iz dremeža.

– Ljubljeni, ustani... Ja sam tu, tvoja Ani!..

A nad njegovom glavom svirepo su ječali brojevi:

– sedam !.. osam !..

Napregnuo je svu snagu, stisnuo zube od bola koji mu je pričinjavao svaki pokret, uhvatio se rukama za konopce i nadčovečanskim naporom podigao se na noge.

... devet !..

Kroz tutnjavu mase pištavi glas njegovog trenera dopre mu do ušiju.

– Pusti konopce! Pusti konopce!

Mahinalno je poslušao i spustio ruke. U pravi čas, jer se sudijina ruka već uzdigla da odbroji odlučujućih deset sekundi. Ali se zadržala u vazduhu kada je sudija video Miloša kako stoji pogrbljen, unezveren, iscrpljen, bez odbrane i bespomoćan, ali stoji. Da se nije odvojio od konopaca meč bi bio završen, jer se držanje za konopce smatra kao da leži na podu.

Sudija je dao znak. Džoe Noksu da može da produži borbu i Crnac je jurnuo kao besan panter na svoju žrtvu.

Instinktivno Miloš se povio napred i ugledavši pred sobom crno telo svoga protivnika zakačio se za njega, priljubio se sasvim uz Džoe Noksa, koji je grčevito pokušavao da ga se oslobodi. Najzad je uspeo i snažnim pokretom ruke odbacio je Miloša tako jako da se ovaj zateturio ka konopcima, uhvatio se za njih i držao bespomoćno, s glavom spuštenom na grudi. Nije se micao i sudija je zbog toga pokretom ruke zadržao Crnca i prišao Milošu. Počeo je opet da broji.

Miloš je tražio pogledom ljupko lice. Krupne zelene oči povratile su mu snagu svojim svetlim pogledom punim ljubavi i odanosti, osvežavale ga, otklanjale umor iz njegovih oznojenih mišica, drhtavih od napora.

... četiri, ...pet !..

Neka ga nek broji. Svaki sekund značio je za njega veliku dobit, donosio mu je novu životnu snagu, ulivao mu je elan, izazivao u njegovim grudima samopouzdanje i veru da sve još nije propalo.

... sedam, osam!..

Noge mu još klecaju, ali glava mu je već potpuno bistra, vidi sve jasno oko sebe, uspravlja se lagano i priprema na odbranu. Kriza je prošla. Miloš je opet svoj gospodar.

Bam!

To je gong. U pravi čas. Miloš se sručio na stolicu i zabacio glavu. Oh, kako prijaju ovi ledeni mlazevi vode! Vešti prsti klize po njegovom telu. Hladan vazduh miluje ga po licu i vlažnim prsima i on udiše pohlepno sveži zrak širom otvorenih usta. A onda se opet setio Ane. Potražio je pogledom. Ona je stajala pored Gastona i pružala je k njemu i svoju malu, nežnu ručicu.

– Mišele, – šaputale su njene usne, – ako pobediš ja sam tvoja!

Njegovo lice ozarilo se od radosti. Malo je trebalo da preskoči konopce i stegne je u svoje naručje. Njegovo srce kucalo je nemirno, žustro, prepuno ljubavnog žara.

A ona ga je gledala smešeći se svojim vedrim zelenim očima, već smirena, spokojna, uverena da će mu pripasti u svakom slučaju, bez obzira da li će pobediti ili će ga onesveštenog izneti sa ringa.

Bam!

Crnac je doleteo brzinom kao da je izbačen iz topa! Nije hteo da propusti nijedan delić sekunde. Nije smeo da dozvoli da se protivnik oporavi, da dođe potpuno sebi.

Ali njegove pesnice pogađaju samo vazduh. On se zanosi i teturajući oceća kako se nešto teško i jako kao grom zarilo u njegov stomak, nekoliko santimetara iznad gaćica, svetlucavih i glatkih, napravljenih od satena, drečeće plave boje.

Tako udara svež i odmoran protivnik, a ne bokser koji je bio nokautirn! Taj Mišel Kriše žilav je kao mačka i đavolski je opasan, snažan kao bik!

(Svršetak u idućem broju)